

mrt.n.brkmnd

En fredag **aften**

En gyldenbrun mand i sorte badeshorts ligger i en solstol med en drink i hånden ved en swimmingpool. En tropeø midt i Stillehavet. En ung slank kvinde i bikini træder ud fra hotellet, ud på de solvarmede marmorfliserne på den anden side af poolen. Hun hæver sin drink mod manden, går hen mod ham langs poolkanten, smider sin top. Han gnider sig i skridtet. Helikopteren letter, hotellet omringes af turkisblåt hav. En rustik bygning i lyse sydlandske sten, et paradys. Næste scene er et safarirådsmøde hvor samtlige beboere bliver introduceret for denne uges regler. Hele øens eksistensgrundlag er et spil hvorunder de sammen skal stemme på en taber der skal sendes hjem.

*

— Alarmcentralen, du taler med Rasmus.

— Hej. Du taler med Inger-Lise. Jeg ringer fordi mine naboer ... De hører høj musik og danser. Og nogle af dem sidder ude på gangen. De dyrker ... Min kat, Hermann, han bliver stresset. Han spiser ikke sin kattermad. Det er ikke til at holde ud. I må hjælpe mig!

— OK. Tag det roligt, Inger-Lise. Kan du ikke gå ud og snakke med dem?

— Jeg tør ikke. Det er dem fra fjernsynet. Det der program. Hvor de er på en ø. De er så vilde. Jeg tør ikke at tale med dem. Måske voldtager de mig.

— OK. Jeg skal nok sende en politibil ud. Men næste gang så ring 114 i stedet. Vi sidder her mest for akutte situation.

— Jamen. Det er meget akut ... Det er det. Hermann hvæser af mig. Og han vil ikke spise sin kattermad. Det er væmmeligt. Han er 18 år, forstår du. Han er en gammel kat. Han kan ikke tåle at folk er så vilde. Og de har festet i 3 dage nu.

— Sagde du Hermann Hvæsse?

— Nej. Jeg sagde Hermann hvæser. Han er opkaldt efter min afdøde mand. Han led af depression, det gør Hermann også. Altså min kat. Han vil ikke spise sin mad. Han har dårlige nerver. Jeg kan slet ikke snakke ordentligt med ham længere.

21.30

Uro/Fulde mennesker til gene
Rebæk Søpark 11, 3. sal, v.15
2650 Hvidovre

*

Jeg er den trykkoger fuld af fordærvet gryderet du har glemt du har sat i gang. På gasblusset, flammerne når op til kanten af låget, ventilen er slået helt ud, og

jeg fløjter. Og sveder som et svin der roterer på et spyd. Pandehåret klistrer mod panden, næsen og øjenbrynene. Foden kramper. Jeg griber stegepanden på kakkeltbordet foran mig og slynger den mod skærmen. Medisterpølse og pomfritter og remoulade pisker op ad det plettede tapet, skyggerne i det gule lys danser ud over lejlighedens gulvtæppe, stuebordet, stolene med stabler af bøger og tøj og reolerne med halvtomme vodkaflasker og klinkede tallerkner. Hele tribunen rundt hæver vi armene idet skærmen bliver trykket i bund, fjernsynet eksploderer og bryder i brand. Et spil af olympiske dimensioner. Vi vender tomlen ned og stemmer taberen hjem.

*

Rasmus sidder tilbagelænet i kontorstolen med fødderne oppe på hæve-sænkebordet. Han har været på vagt i to en halv time. Han sidder og glør på kendisinterviewet med det store billede der hænger ved computerskærmen. Et opkald tikker ind.

— Alarmcentralen, du taler med Rasmus

— Hej, du taler med ... DET HELE ER VED AT BRÆNDE NED. OVRE I NUMMER 16!

— Ok. Tag det helt roligt. Kan jeg ikke få dit navn igen?

— Mit navn er Lise. Lise Mad ...

— OK. Hej Lise. Kan du ikke fortælle mig den adresse der er brand på. Hele adressen.

— Jo, det skal jeg nok. Der er brand i lejligheden på 3 sal ...

— Jeg kan næsten ikke høre dig. Kan du ikke skrue ned for musikken. Der er også nogle der larmer lidt meget i baggrunden.

— Jeg går bare ind på et andet værelse sammen med dig. Nu er vi alene. Kan du høre mig nu?

— Ja, det går bedre.

— OK. Der er brand i lejlighed på ...

— OK. Har branden spredt sig til andre lejligheder?

— Nej, ikke endnu. Det tror jeg ikke, i hvert fald.

— Hvor er du selv?

— I bygningen overfor. Jeg håber ikke der er sket noget med nogen.

— Bare tag det roligt, Lise. Jeg sender straks brandbiler.

— Kommer du også selv? Og reder mig?

22.01

Brand i lejlighed

Rebæk Søpark nr. 16, 3. sal, v. 8 - 14
2650 Hvidovre

I virkeligheden står hun bare i sin bikini foran hotellet, tænker Rasmus.

*

Jeg sætter skulderen mod den tunge værtshusdør og skubber til. En mand i kedeldragt løfter hovedet fra bardisken, drejer det mod mig med savlet dinglende fra hagen. En rød diode der lyser op midt i lokalet. Langs ansigtsaftrykket på disken står Arnbittershots og Gin-og-Tonic-sjusser med skod i. "S-Å-E-E-R-D-E-R-A-F-G-A-N-G", han rasler som et udpint regionaltog. Bartenderen bag ham rækker ud, men for sent. Han vrider læberne af led og blotter de gulbrune pløkker. Spejlet bag bardisken slår bølger, og han styrter forover og lander på næsen der knaser. Bartenderen trækker på skuldrene og giver sig til at pudse snapseglas. Forstår I. Ikke. Skrigene. De svedne kunstige Monstera i vinduerne. Plastpalmen der hænger over cigaretautomaten. Han tager et nyt glas, vender det i venstre hånd, ånder på det og gnubber så løs på det med et beskidt viskestykke. Musikken drypper fra det guldbelagte stel på de grønne lamper over disken. Jeg tager en håndfuld femmere og tokroner op af lommen og kaster dem mod jukeboksen. Tager fat i toppen af den og vælter den forover, smadrer den mod trægulvet. Pas på den knaldrøøøødjeeeee. Og så står gnissterne ellers om ørene på mig. Bartenderen sætter et glas tilbage under disken, tager et nyt han drejer rundt i venstre hånd. Ham på gulvet har en voksende plet ved røvhullet. FORSTÅR I! Gadelamperne gennem blyglasset bader lokalet i rosa lys, jukeboksen humper løs som en utæt kutter: øde gummibå, øde gummibå, øde gummibå. Det første fyldte keramikaskøbager rammer hylderne og rækkerne af flasker med taphaner på barvæggen. Spejlet smadrer, en lampe kortslutter, røg der stinker af svovl, fylder lokalet, og bartenderen drejer et glas i hånden, ånder på det og pudser.

*

— Alarmcentralen, du taler med Rasmus.

— Hej, jeg hedder Povl. Jeg står ved et værtshus på ... Det er totalt smadret.

— OK. Kan du se nogen derinde?

— Ikke et øje. Det er helt mørklagt. Kan det være nogle hærværksmænd? Det plejer at have åbent på dette tidspunkt.

— Det er svært at sige. Jeg sender en politibil med det samme. Kan jeg få dig til at blive på adressen?

— Jo, det skal jeg nok.

23.15

Hærværk/uro/vold
Den gyldne handske
Istedgade 65
1650 København V

Han sidder på kanten af nylonsædet. Med hovedet hvilende på overarmen der ligger på bordpladen. Herfra kikker han op på hende. Hende værten. Lise Madelia. Hun returnerer med et smil fra der hvor hun hænger i et stykke tape. I hendes mønstrede bikini. Hendes solbrune krop og ansigt. "Jeg elsker at rejse. Og jeg elsker kulturen hernede. Og de vilde fester", står der i brødteksten lige under billedet af hende der fylder den øverste halvdel af 2 sider.

*

Jeg står i køen med ryggen til en Kinesisk restaurant. Buen. Fortovet er klattet til med bræk. Unge mennesker i starten af tyverne foran mig i køen. En gruppe står og sniffer coke på et af de der olivengrønne elskabe. Nørregade lyses op af smartphones. To kvinder tæt ved dørranden og indgangen laver frihedstegn og flasher patterne. Bliver skudt ned af serier af blitzlys. En limousine ruller op til den røde løber ved indgangen. Mennesker vælter ud af den. En af kvinderne med sæd og opkast dryppende fra hagen. Bagved lyner han bukserne i jakkesættet. Forstår I! Som skrig fra en sugemalle efter man er druknet i sit eget slamindsmurte akvarie. Fuck. En Dom Perignon tømmes ud over tre veninder, de kysser hinanden som grådige, på kravebenet, på brysterne. Jeg peger med min højre træsko på en mand. Ævler løs om sine måneder på Cepas-akademiet. River træskoen ud af hånden på mig, fylder den med champagne og drikker af den. En kvinde knalder en knytnæve ind i hovedet på en anden. Hende i rød kjole. Spyttter hende i ansigtet. En mand rager på hendes patter bagfra. Forstå. Jeg smadrer ud efter hende der slog, rammer hende over øjet, hun falder bagover ned i et bord fyldt med champagneflasker og høje glas. Pladen vipper af bordbenet. Hele lortet smadrer sidelæns ned i gulvet. Hende i den røde kjole stiller sig foran mig. Griber fat i mit nakkehår, holder mig om kæberne og kysser mig. Ham der ragede på hende, har stillet sig bag mig, hans hånd glider ned til min pik. Hun trykker min hånd mod sin fisse. Forstå. Ham bag-ved-migs stive pik mod mine baglår. De har samlet sig i en rundkreds om os. Hyler som ulve og kaster sammenfoldede 500kr-sedler på os. Jeg synker i gulvet. En iskold skovsø. Mod. Overhovedet. At stemme. Hjem. Når overfladen igen i et kraftudslag med armene. Kaster min venstre træsko efter de to dørmænd der løber i mod os. Jeg rammer den ene, smadrer en flaske i hovedet på den anden. Derefter en barstol. Og så DJ'ens MacBook. Spæner mod lokummet. Sparker døren op til en bås, en kvinde i iturevet pallietkjole rider en mand, jeg river hende væk og sparker mig gennem vinduet over alt. Og ud.

*

- Alarmcentralen, du taler med Rasmus.
- Hej. Jeg er dørmænd på Buen. Jeg er lige blevet nakket af en syg stodder. Han er flygtet. Han skred ad helvedes til efter han havde smadret en flaske i hovedet på mig. Og en stol. Og en computer.
- OK. Du er på Buen, siger du? På Nørregade? Er der sket andre noget?
- Ja, min makker er også blevet nakket. Og så er der en kunde der er blevet slået ned. Hun er totalt blæst. Cokevrag.
- OK. Jeg sender en politivogn straks. Og en ambulance. Det var Buen på Nørregade, right?
- Totalt. Kom herved, jeg giver en drink til vores redningsmand. Hæhæ.
- Tak. Jeg skal se om jeg får tid

24.04

Vold/Slåskamp
Nørregade 43
1165 København K

Han skubber mikrofonen på headsettet op i panden og gnider pege- og tommelfinger mod næseroden. “Når jeg kommer hjem til Danmark, fester jeg altid på Buen”, står der i artiklen. “Så fang mig i min røde kjole. Selvfølgelig uden bikini.”. Han forestiller sig hendes munds bevægelser imens hun siger det til ham på et værelse til en fest i Hvidovre. En perfekt række tænder mellem fyldige røde læber. Lise.

*

Jeg skal ind. Fucking horehus. Forstå. Ham overfor mig sidder og høvler pik til polsk porno. Bordelmutter tysser på mig. Lad mig komme til. Ned gennem den mørke hotelgang. Dør nummer 8. Nede ved det tomme pulverslukkerstativ. Langs indsatserne af imiteret træ og det nikotingule tapet. Damaskmønsteret. Dér hænger et hjerte, midt i det står navnet. Lise. Lige under spionøjet. Naboen er ved at kneppe sit værelse i smadder. Døren åbner, og hun rejser sig fra sengen. Svajende mod mig. Hende i den røde kjole. Forstår du. Hun sætter sin pegefingre for min mund. Hun kysser mig igen. Haltende ud over broen med en betonklods bundet til anklen. Ned gennem grumset vand. Mod bunden af søen. Ulvene rejser sig på hver deres stenstøtte og hyler. Jeg har intet tøj på længere. Hendes bryster er blottede. Hendes skød. Hendes hals. Hun skubber mig tilbage i den hjerteformede seng. En summende motor under drejer den rundt. Elektro Mutter brager fra det overstyrede Sanyo-kompaktanlæg. Hun sætter af med begge ben på én gang, lander oven på mig. Sveden regner ned

over mig idet jeg bryder med overfladen. Broen splintres. Kassevis af dynamit detoneres. Taget på et bådehus sendes tværs over søen til bredden på den anden side. Stemmes hjem. Forstår du. Hun sidder oprejst over mig med spredte arme. Fra hendes hår, ned over brysterne, vorterne, maven, navlen, fra himlen drypper champagnen, vi danser i den regn, ved poolkanten, sydhavsøen, fra helikopteren. Og det endelige styrt. Rådsmødet. Alt det primitive. Hele menneskeheden har aldrig været andet end dyr fanget på en brændende ø i Middelhavet. Darling, this is only a game. Vi står i en rundkreds og peger. På dig.

*

- Alarmcentralen, du taler med Rasmus.
- Hej. Det er ... Kan jeg være anonym?
- Jeg vil gerne have et navn hvis det kan lade sig gøre
- OK. Jeg hedder, øh ... Lars. Jeg står ved Hotel Paradis. En eller anden liderlig kunde har smadret hele anden etage på bord ... hotellet. Syge støtter. Det er utroligt hvad de perverse svin tænder på.
- OK. Hotel Paradis? Hvor ligger det?
- Det ligger på Istedgade.
- Og det er et bordel, siger du?
- Nej, det er et hotel. Hør nu efter. Jeg står oppe på anden etage. Jeg skulle bare overnatte her. Jeg er på forretningsrejse. Gangen er smadret. Og tre af dørene er sparket ind. Blandt andet den hvor Lise ... Altså nummer 8. Jeg har bare været på kongres. Jeg er konsulent.
- OK. Jeg sender en politibil. Er der tilskadekomne.
- Nej, det tror jeg ikke. Men jeg kan ikke finde Lise ... Altså hun er forsvundet, hende der bor her. Tror jeg.

01.11

Uro/Hærværk på bordel/hotel
Istedgade nr. 300
1650 København V

Lise, tænker han. Det var et underligt sammenfald. Hotel Paradis. Det lyder sgu for ulækkert, tænker han. Han har læst at Lise er flyttet til Mexico. Det har simpelthen været en for weird aften, denne her. Med begge hænder støtter han sin pande imens han masserer hårbunden med fingrene.

*

Jeg står foran hotellet. I Forstår. Swimmingpoolen er en vissen have. Den ser nedbrændt ud. Rådne bordbænkesæt og en muggen markise der er gået af led i den ene side. Hotel Paradis står der yderst på den. Neonskiltet på facaden blinker. En kunde stønner og skriger fra et åbent vindue. Piskesmæld. Lyden af en seng der kneppes henover et laminatgulv. De falmede gule mursten med sprækker. Og over mig står hun. I sin røde kjole. Et bryst stikker ud i den ene side. På en rusten og knirkende altan. Hun hæver sit glas. Rundt om mig på fortovet samles hylende mennesker. Peger på mig. Smider deres pengesedler, ligger på knæ foran mig. Flere og flere. Hænder der rækker ud i gadelampeskæret, rækker ud og knapper op. Ansigter med åbne munde dukker frem på tur. Lise har smidt kjolen oppe på altanen. Hun tømmer en flaske udover sig selv imens hun gnider sig i skrevet. Og så trækkes den tunge juniluft ellers hen over asfalten af et skrig.

*

Rasmus vågner med et sæt. Det er lørdag formiddag. Han rejser sig og tager sit tøj der ligger foldet sammen på en stol ved siden af sengen. Da han løfter bukserne, falder en lille rød seddel ud af lommen på dem. På den er tegnet et hjerte. I det står et telefonnummer. Han sætter sig i sofaen i stuen og tænder for fjernsynet. Han hælder mysli op i en skål og drukner alle havregrynene, rosinerne og nødderne i mælk. Nogle havregryn stiger op til overfladen igen. Han skubber dem ned i bunden af skålen med skeen. Så hælder han sukker ud over. Sedlen ligger på bordet foran ham. Han støtter hagen i venstre hånd og skovler morgenmad ind med højre. Han tænker på artiklen der hænger ved skærmen henne på centralen. Med en intens jingle brager Lise frem: Velkommen til Hotellet. Dette er femte Program sæson seks. Jeg er taget herved med et hold sexede, unge, festglade og smukke mennesker. Vi skal bare fyre den totalt af på det her luksushotel. Jeg elsker den her mexicanske ø. Men det er ikke bare sjov og fest og hed sex (hun smiler og blinker med det ene øje), for vi skal spille spillet. Husk, taberen bliver sendt hjem. Så hvem er mest charmerende, mest manipulerende, den mest sexede. Se med og find ud af det. Hvis det bliver en af fyrene, giver jeg et kindkys og et klap i måsen oven i præmien. Hold on, darling. Vi ses på Buen.

Credits

- Tekst: Martin Birkmand
- Forsidebillede: Diana Echwald Nielsen
- Skrevet i og formateret med L^AT_EX

<https://dk.brkmnd.com/Tekster.aspx>